

Bemærkninger til lovforslaget

Lov nr. 509 af 2. oktober 1974 indførte med virkning fra indkomståret 1975 en ny § 28 i ligningsloven om, at visse skatteydere skal indkomstbeskattes af deres privatforbrug. Reglen er uadministrerbar og sætter på en aldeles urimelig måde skel mellem skatteyderne, bl.a. til skade for personer med forsørgerpligter. Loven gennemførtes da også på trods af en enstemmig modstand fra sagskandskaben, jfr. bl.a. betænkning af 28. august 1974 fra det af finansministeren den 24. maj 1974 nedsatte udvalg om nulindtægters beskatning.

Forslaget blev vedtaget en sen natte-tid efter århundredets mest folketingsdramatiske dag (20. september 1974) med stemmer fra socialdemokraterne, de fleste radikale (minus Per Gudme og Dagmar Andreasen), centrum-demokraterne, Danmarks kommunistiske parti samt socialistisk folkeparti og kristeligt folkeparti.

Flertallet havde ganske klart en helt anden konjunkturbedømmelse end den, der viste sig at blive den korrekte.

Fremskridtspartiet foreslog – ved L 38 af 17. oktober 1975 – at ophæve reglen, før den trådte i kraft, men folketingsflertallet ville ikke afstå fra at indlade sig på dette eksperiment, jfr. nærmere Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne spalte 1631-1654, 3296-3309 og 3625-3630 samt tillæg B 159-160.

Som følge af, at L 168 af 19. januar 1978 – jfr. Folketingstidende 1977-78, tillæg A spalte 3457-3462, forhandlingerne spalte 4787-4788, 5521-5532 og 10534-10556 og 10946 samt tillæg B spalte 1189-1192 – blev til lov nr. 266 af 8. juni 1978, skete der fra og med indkomståret 1978 nogle tekniske småændringer i bestemmelsen. Denne har herefter følgende ordlyd:

§ 28. Hvis en person, som er skattepligtig efter kildeskattelovens § 1, har foretaget skattemæssig afskrivning, henlæggelse til investeringsfond eller beløbsmæssigt har forøget sin nedskrivning på varelagre i forhold til det foregående år og den skattepligtige indkomst er mindre end det beløb, som det ligningsmæssigt opgjorte privatforbrug udgør, ansættes den skattepligtige indkomst til

dette beløb, jfr. dog stk. 4. Forhøjelsen af indkomsten skal dog ikke kunne overstige de samlede afskrivnings-, nedskrivnings- og henlæggelsesbeløb.

Stk. 2. Ministeren for skatter og afgifter fastsætter de nærmere regler for opgørelsen af privatforbruget.

Stk. 3. De skattemæssige afskrivninger i stk. 1 omfatter ikke afskrivninger, der er bundet til det enkelte år, og som fortabes, hvis de ikke foretages i det pågældende år. I øvrigt kan begrænsningen af afskrivning på driftsmidler kun ske inden for den del af afskrivningen, der overstiger 10 pct. af saldværdien, og begrænsningen af afskrivning på bygninger og særlige installationer i bygninger kun inden for den del, der overstiger 2 pct. af anskaffelsessummen.

Stk. 4. Begrænsning af afskrivninger m.v. efter stk. 1 skal dog kun ske, hvis privatforbruget overstiger 76.100 kr. Beløbsgrænsen på de 76.100 kr. reguleres efter udskrivningslovens § 4.

Stk. 5. En skattepligtig, hvis skattepligtige indkomst er forhøjet efter reglerne i stk. 1, fortaber ikke derved de pågældende afskrivninger m.m., idet disse betragtes som ikke foretaget.«

Denne lovtekst har skatteministeren i brev af 25. marts 1982 til skatteudvalget oversat til følgende, noget mere forståelige sprog:

»Den selvvangivne indkomst skal forhøjes, når følgende betingelser er opfyldt:

- der skal være tale om en fuldt skattepligtig person,
- der skal være foretaget skattemæssige afskrivninger, nedskrivninger på varelagre, som beløbsmæssigt er større end året før, eller henlæggelser til investeringsfond,
- privatforbruget skal være større end 76.100 kr. – dette beløb, der reguleres efter udskrivningslovens § 4, udgør for 1982 82.500 kr. – og
- privatforbruget skal være større end den skattepligtige indkomst, der er selvangivet.

Forhøjelsen af den selvvangivne indkomst sker ved, at de pågældende afskrivninger m.v. begrænses så meget, at indkomsten kommer op på et beløb, der svarer til privatforbruget. Forhøjelse af